

то высяше бичътъ, наченъ да бие осъждения съ так-
вози вниманіе и точностъ, щото не оставаше сумнѣ-
ніе за удовольствіето което осъщаваше въ извършанъето
на заповѣдитъ на погорнія си. А другитъ разбойници
сѣднѣхъ да обѣдватъ, безъ да ги е грижа за вико-
ветъ на бѣднаго Пикильо, и капетанинтъ, истегнѣтъ
броеше важно ударитъ.

« Десеть, дванайсеть. . . . петнайсеть. не
бързай толкосъ Карале! шестнайсеть
седемнайсеть. Аа! виждъ какъвъ е
онзи бѣлѣтъ на лѣвата му рѣка ?

— Нищо капетане! отговори Каралъ, безъ да пре-
късне работата си не е нищо; тѣ сж рели-
гіозни знакове, които Мавритъ надраскватъ на ново-
роденитъ си дѣца.

— Доказателство прочее че не е нито христіа-
нинъ осемнадесеть деветнадесеть.

— Когото е грѣхота да пощадимъ, приложи Ка-
ралъ като удряше посилно като тогосъ има
хиляды непокръстены!

— Да, но има и други, които сж са кръстили петъ
и шесть пѣти, и туй служи като обезщетеніе: азъ,
напримѣръ, рече съ самодоволствіе капетанинтъ . . .
А! браво, Карале! . . . сега го изрѣза добръ! . . . »

И наистина толкози добръ го бѣ изрѣзълъ, щото
голѣмо кѣсче месо са откъснѣ отъ тѣлото на бѣенія,
и тосъ часъ Цикильо, отъ тѣлото на когото кръвта
течеше като рѣка, испуснѣ жалостенъ гласъ и му
припаднѣ.

« Стига! стига извика Жуанъ-Батиста; приказска-
та ма направи да забравѣхъ туй дѣте. Не по-
мыслихъ че то нема достатѣчна сила за да истърпи
на боя; а ты пакъ

— Какво азъ, капетане! извика съ негодованіе
Каралъ.

— Мълченіе! та помогнѣте и вый; малко челоуѣко-
любіе! дайте му оцетъ! Е! ето че са свѣтава, рече
той, като чу новитъ лелецанія на дѣтето, на ранитъ
на което Каралъ, движимъ отъ жалость, бѣ излѣлъ
оцетъ изобилно.